

‘Hier wonen is niet vrijblijvend’

Haar land van herkomst: Afghanistan. Haar land van hoop: Nederland. Haar boodschap: kom voor jezelf op. Mastoori Sultani helpt vrouwen die als migrant of vluchteling naar ons land zijn gekomen te integreren.

Mastoori Sultani richtte de stichting Femina op, die migranten- en vluchtelingenvrouwen helpt integreren. FOTO JAN ZEEMAN

LIEKE VAN DEN KROMMENACKER

GRONINGEN Ze begrijpt de onrust in de samenleving zo goed. We zijn een land van zorg. Over de zorg. Over vergrijzing. Over pensioenen. En ja, natuurlijk ook over de grote stroom vluchtelingen. Er moet iets gebeuren en nu is het moment, vindt Mastoori Sultani (48). „De meeste mensen die een nieuw land binnenkomen, staan open, zijn nieuwsgierig. Dus het begin is hier, nu. Niet later.”

Veertien jaar geleden ontvluchtte Sultani met haar vijf kinderen haar land in oorlog, Afghanistan. De ene dag was ze nog meteorologe op het vliegveld van de hoofdstad Kabul, twee maanden later bracht ze koffie en thee aan demeterende ouderen in Beatrixoord, het verzorgingshuis tegenover het azc waar ze terechtkwam. De taal nauwelijks tien woorden machtig, was ze zich van één

ding goed bewust: ik moet iets bijdragen.

Sultani lacht als ze zegt dat ze het trof met haar vrijwilligerswerk. „Ik durfde te praten, te oefenen. Dacht: deze mensen onthouden het niet als ik iets verkeerd zeg.”

Veel vrouwen durven niet, weet ze. Ze dragen de waarden en normen van de – veelal – islamitische cultuur met zich mee. Bagage die zwaar weegt. Ook – nee, juist hier, in een land dat cultureel zo verschilt van Afghanistan.

Neem de positie van vrouwen, zegt Sultani. „Hier zijn mannen en vrouwen voor de wet gelijk. In het land waar ik vandaan kom niet. Daar telt de goede naam van je vader, je broer, je man. Voor jezelf opkomen, zoals in Nederland kan en mag, betekent dat je deels afstand moet doen van waarden en normen die diep in je liggen opgeslagen. Dat omschake-

‘Ik zie vrouwen in paniek raken: hoe vind ik mijn plek’

len is een grote drempel. Ik zie vrouwen in paniek raken: hoe vind ik hier mijn plek?”

Sultani heeft het vertrouwen dat ze iets biedt wat initiatieven die alleen met autochtone Nederlanders werken, ontberen. Omdat ze ooit tot de doelgroep behoorde die ze nu helpt. „Ik weet als geen ander hoe je moet integreren, ken het perspectief van migranten en vluchtelingen. Ik heb de reis gemaakt, nu sta ik aan de andere kant.”

Met workshops en trainingen, maar ook door samen te werken met azc's en de gemeente, hoopt Sultani

vrouwen in kleine stappen op weg te helpen. Ze te leren wat de cultuurverschillen zijn en wat deze in de praktijk betekenen.

Voorbeelden van waar vrouwen tegenaan lopen, heeft ze genoeg. Hoe ga je als moeder om met een ruzie tussen jouw kind en dat van een ander, bijvoorbeeld? Of, complexer: hoe help je een meisje dat tegen haar zin is uitgehuwelijkt, hier al jaren een vriend heeft, maar zich in haar familie niet durft uit te spreken?

Sultani's belangrijkste boodschap is een glasheldere: kom in beweging, wees je bewust van je rechten, maar zeker ook van je plichten. „Hier wonen is vrij, maar niet vrijblijvend”, zegt ze. „Je komt in een land dat niet je vaderland is, je krijgt geld en onderdak. Accepteer dan ook de cultuur van dat land en isoleer je niet door je eigen, kleine gemeenschappen te creëren.”